

Livets början och slut

Första gången jag var gravid och födde barn var år 1981. Det var en planerad och efterlängtd graviditet som gav ett plus på stickan några dagar innan min 21-årsdag.

Nästan hela graviditeten mådde jag illa och kräktes så gott som dagligen förutom den sista månaden. Men man lär sig att hantera vardagen ändå. Jag köpte åksjukepillers och fick även andra tabletter utskrivna mot mitt illamående. Utan nån verkan. Istället lärde jag mig att innan sängdags hålla lite kokande vatten på en termos och ställa på nattduksbordet tillsammans med en tepåse och ett par skorpor. När jag sedan vaknade på morgonen så började jag morgonen med att tvinga i mig detta innan jag steg upp ur sängen. På så vis så hade magen något att kasta upp och det kändes bättre än att kräkas på tom mage.

Det var inte bara morgonillamående utan det satt i hela dagarna. Värst var det en dag i vecka 13. Efter att ha spytt 27 gånger under samma dygn körde min fästman mig till sjukhuset och jag blev inlagd och satt på dropp. Där låg jag i tre dagar. Istället för att gå upp i vikt så gick jag ner de först fyra månaderna. När jag körde bil hade jag alltid en massa spypåsar till hands. Man visste ju aldrig när det var dags. Vissa dagar blev det många stopp vid vägkanterna.

Under sommaren började jag gå upp i vikt och tog igen de missade kilona från början. Det var en varm sommar. Jag led av värmen. Uppsökte alltid en skuggig plats när alla andra ville sitta i solen.

Matlagning och matos gjorde mig illamående. Jag fick maten för det mesta tillagad av fästmannen och det blev även många middagar hemma hos mamma och pappa och hos svärmor. Jag fick "dille" på morötter och isvatten. Det blev ett behov. Alltid vid TV-kvällarna hemma i soffan hade jag morotsbitar och ett stort glas isvatten framför mig.

Förlossningen var beräknad till 13 oktober. Jag blev större och större och folk jag mötte undrade om jag skulle ha tvillingar. Men det visste vi att det inte skulle bli. Men det var ett stort barn sades det och därför bestämdes igångsättning. På morgonen den 13 oktober sattes jag igång med dropp. Efter att ha legat på förlossningen en hel dag utan några tecken på att bebisen ville titta ut avslutades igångsättningen under sen eftermiddag och jag åkte upp på sal. Det kunde hända att förlossningen satte igång av sig själv efter dagens dropp.

Jag fick stanna kvar på sjukhuset. Det skulle snart göras ett nytt försök om det inte startade av sig själv. Jag började samla på mig vatten och svällde väldigt om fötterna. På rondan den 18 oktober bestämdes att nästa dag var det dags för det nya försöket, en ny igångsättning. Så den 19 oktober vid 8-tiden var det dags igen. Timmarna gick och inget hände. Vi blev båda två oroliga att det inte heller denna gången ville hända nåt. Barnmorskan som var där när vi frågade hur många försök som kunde göras, hon svarade tre försök. Det började bli eftermiddag även denna dag och vi började så smått tappa hoppet om att det skulle lyckas. Barnmorskan var nog inne lite på samma linje, men hon sa ändå: Vi försöker en timme till! Något började

hända då den sista timmen och vi var på gång!

Timmarna gick, kvällen passerade och övergick till den 20 oktober. Vi jobbade på bra i vårt "team". Jag började bli trött och längtade bara efter att få höra orden om att krysta. Tänk på förlossningsfilmer vi sett där barnet bara ploppade ut efter några krystvärkar. Så trodde jag det var! Men så var inte verkligheten för mig. Jag kryste och kryste och kryste... Till slut bad jag dem att ta sugklockan men istället så lade sig en av barnmorskorna på min mage och hjälpte till att trycka ut barnet när värken kom. (Efteråt har jag fått veta att jag hade krystvärkar i 30 minuter.)

Prick klockan 02.00 föddes vårt första barn. Det var en välskapt gosse på 4720 gram och 55 lång. Gud, så lyckliga vi var över vårt efterlängtnade barn! Plötsligt glömdes alla månader av illamående, kräkningar och de senaste 18 timmarnas sängliggande och smärtan. Det var värt jobbet! Vi fick ju lön för mödan! Vi fick vår Rickard!

Lika överväldigad av lycka som man blir när man får sina barn, lika överväldigad av sorg blir man om man tvingas förlora dem.

Jag skrev om första gången jag träffade mitt barn. Samma barn skiljdes jag ifrån 23 år senare:

En helg för snart fem år sedan var du hemma här i huset för sista gången. Vi fick en bra helg tillsammans hela familjen. Du kom på fredagen och åkte hem på söndagen. Vi åt gott, drack gott, du och pappa och lillebror var och fiskade hela lördagen, vi spelade spel och var som vilken familj som helst. På söndagseftermiddagen skulle du ta tåget hem till ditt igen, vi tog farväl som vi brukade göra. Jag kramade om dig och sa VAR RÄDD OM DIG! Det brukade jag säga, och du svarade DET ÄR LUGNT, MAMMA! Det brukade du säga.

Tänk om jag då hade vetat att två veckor senare skulle vi få ett dödsbud lämnat av två poliser vid samma dörr. Då hade jag aldrig släppt iväg dig.

Samma vecka som du dog pratades vi vid i telefon och två dagar innan olyckan var sista gången vi snackades vid på MSN, vi skickade smiles och blinkningar till varandra. Åh vad jag kan sakna allt vi har gjort tillsammans! Och sedan försöka förstå att vi aldrig kan göra det tillsammans igen.

Vi pratar ofta om dig och tänker på dig varje dag. Att vi fick ha en sån bra sista helg tillsammans lindrar lite. Att veta att vi både fick ge och ta emot så mycket kärlek, denna vår sista helg som en hel familj. Aldrig ska vi sluta älska dig!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunilla Karlsson med Poeter.se id #11095 innehar upphovsrätten